

Kitab Daniel - Nomer Sapuluh

Prosésna

Jeff Pippenger

2023-12-05

Dina pasal hiji kitab Daniel, Daniel dibawa kana pangbuangan salila tujuh puluh taun sakumaha geus dinubuatkeun ku Yermia, sarta tetep lumangsung nepi ka taun kahiji Kores.

Jeung Daniel tetep nepi ka taun kahiji pamaréntahan raja Koresy. Daniel 1:21.

Ku kituna, Daniel ngalaman sapanjang sajarah lengkep tujuh puluh taun pangbuangan, nepi ka kaluarna parentah anu ngidinan mulangna Israil baheula pikeun ngawangun deui sarta mulangkeun Yerusalem.

Ayeuna dina taun kahiji Koresy raja Pérsia, supaya firman PANGERAN ku sungut Yermia tergenan, PANGERAN ngagerakkeun sumanget Koresy raja Pérsia, nepi ka anjeunna ngaluarkeun hiji piwawar ka sakuliah karajaanana, sarta nuliskeunana ogé, kieu ungelna. Ezra 1:1.

Ku kituna, Daniel téh lambang tina prosés pangweroan ka saratus opat puluh opat rébu anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, sarta terus lumangsung nepi ka “decree,” anu nandaan panggero pikeun kaluar ti Babul.

Tuluy kuring ngadangu deui hiji sora ti sawarga, pokna, Kaluarlah ti dirina, eh umat Kami, sangkan maraneh ulah milu kana dosa-dosana, jeung sangkan maraneh ulah katarajang ku bala-balana. Sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, sarta Allah geus emut kana kajahatan-kajahatanana. Wahyu 18:4, 5.

Tujuh puluh taun panawanan téh mangrupa mangsa pangujian jeung panyucian pikeun saratus opat puluh opat rébu. Dina tanggal 11 Séptémber 2001, Woe katilu tina Islam sumping. Ieu ngan dipikawanoh ku jalma-jalma anu narima bebeneran dasar Adventisme. Woe kahiji jeung Woe kadua duanana leres-leres geus diidéntifikasi minangka Islam ku para panaratas. Boh dina bagan panaratas 1843 boh dina bagan panaratas 1850, anu disatujuan ku Ellen White, sarta anu diidéntifikasi minangka panggenapan tina Habakuk pasal dua, Islam diidéntifikasi minangka Tarompét kalima jeung kagenep. Tilu Tarompét panungtung téh mangrupa Tarompét Woe.

Tuluy kuring nenjo, sarta ngadéngé hiji malaikat hiber ngalanglang tengah langit, nyarios kalayan sora tarik, “Cilaka, cilaka, cilaka, ka nu maratuh di bumi ku sabab sora-sora tarompét séjén ti tilu malaikat, anu can kénéh niup!” Wahyu 8:13.

Lamun aya tilu Tarompét Cilaka, jeung Tarompét Cilaka kahiji jeung kadua téh Islam, mangka kacida basajanna pikeun ngakuan yén Tarompét Cilaka katilu ogé Islam. Salah sahiji unsur dina lambang Islam salaku Tarompét Cilaka nyaéta ayana pangwatesan kana éta, tuluy engké nalika éta dileupaskeun. Sister White ngaidéntifikasi opat angin dina Wahyu tujuh minangka “kuda ambek,” anu narékahan pikeun “ngabébaskeun diri” sarta “mawa pati jeung karuksakan” dina

lalamphanana.

“Malaikat keur nyepengan opat angin, anu dilambangkeun minangka kuda ngamuk nu rék ngabelesat leupas sarta ngagaprak ka sakuliah beungeut bumi, mawa karuksakan jeung pati dina jalurna.

“Naha urang rek sare dina tungtung pisan wates dunya anu langgeng? Naha urang rek jadi tumpul, tiis, jeung paéh? Aduh, muga-muga di jamaah-jamaah urang aya Roh jeung napas Allah anu dihembuskeun ka umat-Na, supaya maranéhna nangtung dina suku sorangan jeung hirup. Urang perlu ningali yén jalanna heureut, jeung panto gerbangna seseg. Tapi waktu urang ngaliwatan panto gerbang anu seseg éta, kalembaranana euweuh watesna.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Opat malaikat anu nahan opat angin téh keur nahan “kuda murka” dina nubuat Alkitab anu ngabalukarkeun pati jeung karuksakan. Dina Wahyu pasal salapan, tempat Tarompet Cilaka kahiji jeung kadua diidentifikasi, aya hiji raja anu diidentifikasi. Anjeunna diidentifikasi dina Wahyu “salapan-sabelas”.

Jeung maranéhna miboga saurang raja anu maréntah maranéhna, nya éta malaikat jurang anu teu aya dasarna, anu ngaranna dina basa Ibrani téh Abaddon, ari dina basa Yunani ngaranna Apollyon, sabab anjeunna maréntah maranéhna. Wahyu 9:11.

Ngaran, ku kituna watak raja Islam, nyaéta Abaddon dina basa Ibrani jeung Apollyon dina basa Yunani. Boh dina Perjangjian Heubeul boh dina Perjangjian Anyar, anu diwakilan ku basa Ibrani jeung basa Yunani, watak Islam kapanggih dina harti dua ngaran éta. Dina duanana kecap, hartina nyaéta “maot jeung karuksakan.” Sister White nyebutkeun yén “kuda ambek” anu keur ditahan ku opat malaikat bari saratus opat puluh opat rébu keur disegel téh keur narékahan pikeun leupas sarta mawa “maot jeung karuksakan” dina jalanna.

Rujukan anu kahiji dina Kitab Suci ngeunaan Islam nyaéta Ismail, bapa maranéhanana anu ngagem agama Islam. Dina rujukan anu kahiji éta anjeunna dipidangkeun minangka jalma liar, sarta kecap anu ditarjamahkeun jadi “liar” hartina “kalde Arab liar”. Rujukan nubuat anu kahiji ngeunaan Islam nyaéta lambang kulawarga kuda, sarta kuda mangrupa cara para panaratas ngagambarkeun Islam tina Balahi anu kahiji jeung anu kadua dina dua bagan suci. Opat angin dina Wahyu pasal tujuh dicepeng sangkan henteu leupas, atawa “ditahan”, nepi ka Allah mareuman umat-Na. Prosés pemeteraian saratus opat puluh opat rébu ogé mangrupa prosés pangbuktian jeung prosés panyucian.

Sakabéh gambaran nubuat ieu digambarkeun ku pangasingan Daniel salila tujuh puluh taun, dimimitian ku Yoyakim, lambang pangkuatan pesen kahiji, nepi ka “dekrit” anu ngagero lakai jeung awéwé kaluar ti Babul. Pangwatesan lajeng pelepasan Islam téh mangrupa ciri kenabian tina Islam salaku hiji lambang dina nubuat Alkitab.

Nalika maranéhna disebut “opat angin”, maranéhna ditahan bari para abdi Allah keur dimétéraian. Dina awal Balai nu kadua, dina nubuat waktu salila tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé anu kacumponan dina 11 Agustus 1840, opat malaikat, anu ngagambarkeun Islam tina

Balai nu kadua, “dileupaskeun.” Dina ahir éta nubuat, maranéhna “ditahan”.

Ngadawuh ka malaikat kagenep anu nyekel tarompet, “Leupaskeun opat malaikat anu kabeungkeut di walungan gedé Eprat.” Jeung opat malaikat éta dileupaskeun, anu geus dipiara pikeun sajam, sapoé, sabulan, jeung sataun, pikeun machan sapertilu umat manusa. Wahyu 9:14, 15.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, amanat kahiji dina sajarah saratus opat puluh opat rébu dipaparin kakawasaan, nalika Islam tina Balai katilu “dileupaskeun.” Tapi éta geuwat “ditahan”. Sister White nerangkeun naha ieu kajadian, tapi heula urang kudu émut yén tujuan Islam dina rujukan Alkitabiahna anu kahiji nya éta pikeun ngamurkaan bangsa-bangsa, sabab leungeun Ismael bakal ngalawan unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma bakal ngalawan Islam.

Jeung malaikat PANGERAN nimbalan ka manehna, “Tingal, maneh keur kakandungan, sarta bakal ngalahirkeun saurang putra, jeung maneh kudu mere ngaran anjeunna Ismael; sabab PANGERAN parantos ngadangu kasangsaraan maneh. Jeung anjeunna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma ngalawan anjeunna; jeung anjeunna bakal cicing di hareupeun sakumna dulur-dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

Maksud Islam dina nubuat Alkitab nyaéta pikeun ngahijikeun sakumna bangsa ngalawan Islam, saméméh Perserikatan Bangsa-Bangsa ngarahkeun amarah maranéhna ka jalma-jalma anu ngajaga Sabat. Dina tanggal 11 Séptémber 2001, unggal jalma anu ngartos 9/11 minangka nandaan mimiti pangulangan runtuyan kajadian-kajadian Millerite parantos janten saperti “Daniel” nalika anjeunna dibawa ka Babul salila tujuh puluh taun. Yoyakim nandakeun mimiti prosés pangujian éta, sarta Islam tina Woe katilu harita dileupaskeun, tapi langsung ditahan, sangkan Allah tiasa ngameterai umat-Na.

“Panempo ieu dipasihkeun dina taun 1847 nalika dulur-dulur Advent anu ngalaksanakeun Sabat téh kakara saeutik pisan, jeung ti antara maranéhna ogé ngan saeutik anu nganggap yén pangingetna cukup penting pikeun narik hiji garis pamisah antara umat Allah jeung jalma-jalma anu teu percaya. Ayeuna, kagenapan panempo éta mimiti katingali. ‘Mimitina tina mangsa kasusah’ anu disebatkeun di dieu, henteu nujul kana waktu nalika bala-bala éta mimiti dicurahkeun, tapi kana hiji mangsa pondok saméméh éta dicurahkeun, nalika Kristus aya di tempat suci. Dina waktu éta, nalika karya kasalametan keur nutup, kasusah bakal datang ka bumi, jeung bangsa-bangsa bakal ambek, tapi tetep dikekang sangkan teu nyegah karya malaikat katilu. Dina waktu éta ‘hujan panungtungan,’ atawa kasugemaan ti payuneun Gusti, bakal datang pikeun masihan kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun jalma-jalma suci supaya sanggup nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

Tujuh puluh taun Daniel dimimitian dina tanggal 11 Séptémber 2001 nalika Islam dileupaskeun sarta ngambekkeun bangsa-bangsa ku cara ngadadak jeung teu disangka-sangka nyerang sato galak bumi dina Wahyu pasal tilu welas. Saterusna Islam ditahan, supaya pagawean malaikat katilu tiasa diréngsékeun. Pagawean malaikat katilu nyaéta panyegelan umat Allah, sarta nalika pagawean éta dimimitian dina tanggal 11 Séptémber 2001, Hujan Ahir mimiti “ngaririncik”. Daniel pasal hiji ngagambarkeun prosés pangujian ka saratus opat puluh opat rébu, dimimitian dina tanggal 11

Séptémber 2001, sarta neraskeun nepi ka “sora” kadua dina Wahyu dalapan welas nyaur domba-domba Allah anu séjén kaluar ti Babul. Ku kituna Daniel ngalambangkeun hiji umat anu ayeuna keur aya dina pangawulaan rohani, nepi ka kacindekan pisan tina prosés pangujian. Kacindekan tina mangsa pangujian dina Daniel pasal hiji ditandaan minangka “ahir poé-poé.”

Ayeuna, dina ahir mangsa anu geus dipasihkeun ku raja pikeun maranéhna dibawa ka payuneuna, kapala para sida-sida mawa maranéhna ka hareupeun Nebukadnesar. Tuluy raja nyarita jeung maranéhna; sarta di antara maranéhna kabéh teu kapanggih hiji ogé anu sarua jeung Daniel, Hananya, Misail, jeung Azarya; ku sabab kitu maranéhna nangtung di payuneun raja. Jeung dina sagala perkara hikmah jeung pangarti anu dipaluruh ku raja ti maranéhna, anjeunna manggihan yén maranéhna sapuluh kali leuwih unggul batan sakabéh tukang sihir jeung ahli nujum anu aya di sakuliah karajaanana. Daniel 1:18–20.

Tés katilu, anu ngawakilan hiji ujian lakmus nubuat pikeun Daniel jeung tilu jalma anu pinuji, nya éta waktu maranéhna dihakiman ku Nebukadnesar, sarta kapanggih “sapuluh kali leuwih hadé ti sakabéh ahli sihir jeung ahli nujum anu aya di sakuliah karajaanana.” Tés katilu dilambangkeun ku pangadilan, sarta pangadilan éta kajadian dina “ahir poé-poé.” Dina kitab Daniel, “ahir poé-poé” téh mangrupa tempat Daniel nangtung dina bagianna.

“‘Loba anu baris disucikeun, dijieun bodas, sarta diuji; ari anu jahat mah bakal terus ngalakonan kajahatan; jeung moal aya sahiji ogé ti anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos.... Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé. Tapi maneh (Daniel), prak geura neruskeun jalan maneh nepi ka ahir datang: sabab maneh bakal reureuh, sarta nangtung dina bagian warisan maneh dina ahir mangsa poé-poé éta.’”

“Waktuna geus datang pikeun Daniel nangtung dina bagianna. Waktuna geus datang supaya caang anu dipaparinkeun ka anjeunna sumebar ka sakuliah dunya saperti can kungsi saméméhna. Lamun jalma-jalma anu pikeun maranéhna Gusti geus ngalakukeun kacida lobana baris leumpang dina éta caang, pangaweruh maranéhna ngeunaan Kristus jeung nubuat-nubuat anu patali jeung Anjeunna bakal kacida nambahanana nalika maranéhna ngadeukeutan ka panutupan sajarah bumi ieu.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 4, 1174.

Sadérék White ngaidentifikasi “ahir poé-poé” dina patalina jeung prosés panyucian dina ayat sapuluh tina Daniel pasal dua welas. Anjeunna remen ngagunakeun ayat sapuluh, bareng jeung “ahir poé-poé” dina ayat tilu welas.

“‘Loba bakal dipupurih, dijadikeun bodas, sarta diuji; ari jalma-jalma jahat mah bakal terus ngalakukeun kajahatan: jeung moal aya sahiji ogé ti antara jalma-jalma jahat anu ngarti; tapi jalma-jalma wijaksana bakal ngarti.... Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poe. Tapi maneh (Daniel), teraskeun jalan maneh nepi ka ahirna datang: sabab maneh bakal ngaso, sarta nangtung dina bagian warisan maneh dina ahir poe-poe éta.’”

“Daniél ayeuna keur nangtung dina bagianna, sarta urang kudu méré anjeunna tempat pikeun nyarita ka umat. Pesen urang kudu maju ka hareup saperti lampu anu hurung. ‘Dina waktu éta Mikaél bakal nangtung, pangeran agung anu nangtung pikeun anak-anak bangsamu; sarta

bakal aya mangsa kasusah, anu can kungsi aya saprak aya hiji bangsa nepi ka waktu éta kénéh; sarta dina waktu éta bangsamu bakal disalametkeun, unggal jalma anu kapanggih ditulis dina éta kitab. Jeung loba ti antara maranéhna anu saré dina lebu bumi bakal hudang, sawatara kana hirup langgeng, jeung sawatara kana éra jeung hina langgeng. Jeung jalma-jalma anu wijaksana bakal caang saperti kacaangan cakrawala; sarta anu mingpin loba jalma kana kabeneran bakal saperti béntang salalanggengna sareng salamina.’

“Eta kecap-kecap nembongkeun pagawean anu kudu urang lakukeun dina poé-poé panungtungan ieu. Urang can satengah hudang. Urang teu miboga kakawasaan anu diperlukeun pisan pikeun ngalaksanakeun pagawean anu kudu dipigawé. Urang kudu asup kana kahirupan, asup kana kasatunggalan. Ayeuna, dina waktos ieu pisan, urang kudu nangtung dina kaayaan anu ngajadikeun tobat jeung panghampura minangka ciri anu pangmencrangna tina pagawean urang. Teu meunang aya paséa. Geus kasép pikeun milu jeung Iblis dina pagaweanana ngabutakeun panon. Geus kasép pikeun merhatikeun roh-roh anu nyasabkeun jeung ajaran setan-setan.”

“Kuring diparéntahkeun pikeun nyarios yén nalika Roh Suci maparin létah jeung pangucapan, urang bakal ningali hiji pagawean dilaksanakeun sarupa jeung anu dilaksanakeun dina poé Pentakosta. Wawakil-wawakil Kristus bakal digawe kalawan wijaksana. Moal kapanggih saurang di dieu jeung saurang deui di ditu anu narékahan pikeun ngaruntuhkeun jeung ngancurkeun.

“‘Saméméh putusan éta kaluar, saméméh poé éta kaliwat saperti sekam, saméméh amarah Gusti anu ngagedur narajang ka maranéh, saméméh poé amarah Gusti datang ka maranéh, paluruh Gusti, hééh sakabéh anu leuleus hate di bumi, anu geus ngalampahkeun pangadilan-Na; paluruh kabeneran, paluruh kalemesan: meureun maranéh bakal disumputkeun dina poé amarah Gusti.’” Australian Union Conference Record, March 11, 1907.

Panyegelan ka saratus opat puluh opat rebu anu dilambangkeun ku tujuh puluh taun panangkepan Daniél di Babul, dilambangkeun dina Daniél pasal dua welas, ayat sapuluh. Ayat éta ngandung ciri has “kaleresan,” sabab éta ngaidéntifikasi tilu léngkah anu jadi sipat tina kecap Ibrani “kaleresan.” Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, tuluy diuji. Daniél jeung tilu jalma anu mulya éta dimurnikeun ku sieun ka Allah dina pasal kahiji, sabab maranéhna netepkeun henteu dahar kadaharan Babul. Sanggeus éta maranéhna nembongkeun raray anu dijadikeun leuwih saé jeung leuwih gendut tibatan jalma-jalma anu dahar kadaharan Babul. Raray maranéhna éta nyaéta kabeneran Kristus, anu mangrupa pakean bodas. Tuluy maranéhna diuji nalika maranéhna asup kana pangadilan Nebukadnésar, dina ahir poé-poé éta.

Dina “ahir poé-poé,” nalika Daniel nangtung “dina bagianna,” “pangaweruh ngeunaan Kristus jeung nubuat-nubuat anu patali jeung Mantenna bakal kacida nambahanana” pikeun umat Allah. Nebukadnesar nyatet yén dina “sagala perkara hikmah jeung pangarti,” Daniel jeung tilu jalma utama éta “kapanggih” “sapuluh kali leuwih hadé batan sakabéh tukang sihir jeung ahli nujum anu aya di sakuliah karajaanna.”

Bab hiji dina kitab Daniel ngagambarkeun pangalaman saratus opat puluh opat rébu, anu ngalangkungan hiji prosés pangujian tilu léngkah. Ngeunaan prosés éta, Sadérék White nyarios,

“Kecap-kecap ieu nembongkeun padamelan anu kudu urang lakukeun dina poé-poé panungtungan ieu. Urang can satengah hudang. Urang teu miboga kakuatan anu ésénsial pikeun ngalaksanakeun padamelan anu kudu dipigawé. Urang kudu asup kana hirup, asup kana kasatuan. Ayeuna, dina waktos ieu pisan, urang kudu nangtung dina kaayaan anu ngajadikeun tobat jeung panghampura minangka ciri anu paling mencorong tina padamelan urang. Ulah aya paséa.”

Prosés pangujian anu nuntun ka “ahir poé-poé,” nuntun kana hudangna deui dua saksi dina Wahyu pasal sabelas. Pagawéan anu kudu urang lakukeun ayeuna nyaéta narima pesen 11 Séptémber 2001 sarta hudang, sakumaha dilambangkeun ku tulang-tulang garing anu paéh. “Urang kudu hirup deui, asup kana kasatunggalan.” Lamun urang ngalakukeun ieu, ciri-ciri anu pangnonjolna tina pagawéan urang nyaéta “tobat jeung panghampura.” Ciri anu pangnonjolna tina pagawéan urang dilambangkeun ku Daniél dina pasal salapan, nalika anjeunna neneda doa Imamat dua puluh genep, nyuhunkeun panghampura pikeun dosa-dosana sorangan, jeung dosa-dosa para karuhunna, bari ogé ngaku yén anjeunna geus lumampah sabalikna ti Allah ti saprak kuciwa anu nandaan awal mangsa ngadagoan dina 18 Juli 2020. Anjeunna ogé kudu ngaku yén Allah geus lumampah sabalikna ka anjeunna salila mangsa anu sarua. Daniél ngawakilan jalma-jalma anu geus ngaliwatan hiji pangawanan salila “tujuh puluh taun”, ti saprak 18 Juli 2020.

Tujuh puluh taun teh mangrupikeun lambang tina “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Kitab Babad maparin terang ka urang yen tujuh puluh taun teh mangrupa mangsa tanah bakal “ngararasakeun” poe-poe Sabat anu teu diidinan pikeun dirarasakeun ku dirina lantaran pemberontakan Israil baheula ngalawan perjangjian dina Imamat dua puluh lima.

Pikeun ngalaksanakeun firman Pangeran ku sungut Yermia, nepi ka tanah éta ngarasakeun poe-poe Sabatna; sabab salila éta tetep taringgal sarta suwung, éta ngajaga Sabat, pikeun ngalaksanakeun tujuh puluh taun. 2 Tawarikh 36:21.

Salaku lambang tina “padang gurun” nubuat, “tilu satengah poé” nalika dua saksi dina Wahyu sabelas paéh ngagoler di jalan sanggeus 18 Juli 2020 mangrupikeun lambang tina “tujuh puluh taun”, sarta ogé lambang tina “tujuh mangsa”. Dina “ahir poé-poé,” éta mangrupikeun lambang tina ahir poé-poé nubuat anu geus disegel dina kitab Daniel.

Dina taun 1798, kitab Daniel dibuka segelna, sarta Daniel nangtung dina bagianna, siap pikeun ngalaksanakeun maksudna.

“Lamun Allah maparin hiji pancén husus ka saurang manusa pikeun dipigawé, manéhna kudu nangtung dina bagianna jeung tempatna sakumaha Daniel, siap ngawaler panggero Allah, siap ngalaksanakeun maksud-Na.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Dina tanggal 22 Oktober 1844, dina minuhan Daniel pasal dalapan, ayat opat welas, kitab Daniel sakali deui nangtung dina bagéanna. Taun 1798 jeung 1844 téh mangrupa panutup tina amarah nu kahiji jeung nu kadua, ku sabab éta nandaan ahirna “tujuh kali.” “Ahirna poé-poé” dina kitab Daniel téh lambang panutupna hiji panawanan anu digambarkeun ku “tujuh kali.” Dina Daniel pasal opat, Nebukadnesar hirup siga sato salila “tujuh kali” kaliwat ka anjeunna. Dina “ahirna poé-poé,” karajaanna jeung akalna dipulihkeun deui ka anjeunna.

Jeung dina ahir poé-poé éta, sim kuring Nebukadnesar ngangkat panon ka sawarga, sarta pangarti sim kuring mulang deui ka diri sim kuring, tuluy sim kuring muji Nu Maha Agung, sarta muja jeung ngamulyakeun Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu kakawasaan-Na téh kakawasaan anu langgeng, jeung karajaan-Na ti turun-temurun: Jeung sakabéh pangeusi bumi dianggap teu aya nanaonna; sarta Anjeunna ngalakukeun nurutkeun kahayang-Na dina pasukan sawarga, jeung di antara pangeusi bumi: jeung teu aya saurang ogé anu bisa nahan panangan-Na, atawa nyarita ka Anjeunna, “Naon anu dipigawé ku Anjeun?” Dina waktu anu sarua akal budi sim kuring mulang deui ka sim kuring; sarta pikeun kamulyaan karajaan sim kuring, kahormatan jeung kasundaan sim kuring mulang deui ka sim kuring; sarta para panaséhat jeung para pangagung sim kuring neangan sim kuring; sarta sim kuring diteguhkeun dina karajaan sim kuring, jeung kaagungan anu leuwih mulya ditambahkeun ka sim kuring. Daniel 4:34–36.

Ahirna waktu nyegelan saratus opat puluh opat rébu digambarkeun minangka “ahir poé-poé,” ku sabab éta ngawakilan kacindekan simbolis tina “tujuh puluh taun” jeung ogé tina “tujuh kali.” Dina waktu éta, “tobat jeung pangampura” bakal jadi ciri-ciri anu ngawakilan pagawéan jalma-jalma anu saméméhna paéh di jalan anu ngaliwatan lebak tulang-tulang garing anu paéh.

Ciri anu katénjo tina pagawéan tobatna saratus opat puluh opat rébu digambarkeun dina Yehezkiel bab salapan minangka “ngahéab jeung ceurik.” Lamun umat Allah ngaku jeung miceun dosa-dosa pribadina, lamun maranéhna ngaku yén maranéhna geus ngulang dosa-dosa anu sarua saperti dosa karuhunna, lamun maranéhna nyingkirkeun kasombongan pamadeganana sarta ngaku yén maranéhna geus leumpang sabalikna ti Allah, sarta yén Anjeunna ogé geus leumpang sabalikna ti maranéhna ti saprak mangsa panundaan téh datang dina 18 Juli 2020, harita maranéhna bakal kapanggih miboga kakuatan nubuat “sapuluh kali” leuwih gedé batan sakabéh jalma séjén anu ngaku wijaksana di karajaan éta.

Prosés pamaséan dimimitian ku dileupaskeunana tuluy ku ditahanna Islam. Éta prosés réngsé sakumaha mimiti na, nalika Islam sakali deui dileupaskeun. Islam dileupaskeun dina ahir poé-poé mangsa pamaséan, anu pikeun Daniel nyaéta parentah Kores anu ngagero jalma-jalma kaluar ti Babul. Di dinya, dina ahir poé-poé panyucian, dina pangadilan “parentah” hukum Minggu di Amérika Sarikat, jalma-jalma satia bakal kapanggih miboga kakuatan nubuat “sapuluh kali leuwih”.

“Maraneh keur ngajauh-jauhkeun teuing hal datangna Gusti. Kuring ningali yén hujan ahir téh baris datang sakumaha [sakaladakna saperti] ceurik tengah wengi, sarta kalayan kakuatan sapuluh kali lipet.” Spalding and Magan, 5.

Dina tulisan salajengna, urang baris ngawitan ngulik pasal dua dina kitab Daniel.

“Ieu téh patingger tengah peuting, anu kudu mere kakawasaan ka amanat malaikat anu kadua. Malaikat-malaikat diutus ti sawarga pikeun ngahudangkeun para wali anu keur pepegatan haté sarta nyiapkeun maranéhna pikeun pagawean agung anu aya di hareupeun maranéhna. Jalma-jalma anu pangpinterna lain anu pangheulana narima ieu amanat. Malaikat-malaikat diutus ka jalma-jalma anu handap asor tur satia, sarta ngagerakkeun maranéhna supaya ngangkat patingger, ‘Tenjo, Manten Lalakina sumping; geura kaluar pikeun mapag

Anjeunna!’ Maranéhna anu dipercayakeun kana patingger éta gancang-gancang, sarta dina kakawasaan Roh Suci ngagemakeun amanat éta, sarta ngahudangkeun dulur-dulur maranéhna anu keur pepegatan haté. Ieu pagawean henteu nangtung dina hikmat jeung pangaweruh manusa, tapi dina kakawasaan Allah, sarta para wali-Na anu ngadéngé patingger éta teu bisa nolakna. Anu pangrohanina narima ieu amanat pangheulana, sarta maranéhna anu baheulana mingpin dina pagawean téh pangtukangna narima sarta mantuan ngagedékeun patingger, ‘Tenjo, Manten Lalakina sumping; geura kaluar pikeun mapag Anjeunna!’” Early Writings, 238.